

Nordsjællands Svæveflyveklub

STRÆK

Udfordringer efter S-Certifikat

Du har et S-certifikat!
Du er gået solo, men hvad nu?
Du "mangler" udfordringer
Du har været aktiv med stræk
Du har mod på at prøve nyt i 2014
Så har DIN klub et tilbud!!!!

Kære Klubkammerat

'...dele en 2 meter boble med denne naturens egen
Discus er uforglemmeligt'

Svæveflyvningen har mange dejlige sider – og alle som har fløjet sin første 50 kilometer distanceflyvning til sølv C husker den fantastiske følelse, når båndene til den hjemlige flyveplads klippes og når man herefter efterlades alene med sky og naturens fremmede omgivelser. Der sker noget magisk, man spejder efter nye hidtil uopdagede forhold i det nye landskabsbillede foran. Bare det at anflyve første termikboble over fremmed landskab er fantastisk. At få øje på en musvåge ved Munkholmbroen i sydenden af Horsherred og dele en 2 meter boble med denne naturens egen Discus er uforglemmeligt – og herefter omsætte de vundne 1.000 meters højde til at ankomme godt nede over Tølløseområdet og se på en cumulusdækkede himmel. En fantastisk dag er i vente og du og dit fly er nu et – alene med naturen.

Ak ja – disse oplevelser – for slet ikke at tale om de mange historier man bærer med sig igennem livet efter udelandinger i det danske sommerlandskab er næsten ubeskriveligt dejlige.

I instruktørgruppen i klubben vil vi gerne give alle interesserede piloter de bedst mulige vilkår for at kunne påbegynde mere målrettet strækflyvning i sæson 2014. Det skal understreges, at vi ser alle former for svæveflyvning som ligeværdige – og det er også en stor nydelse at tage en lokaltur over Frederiksborg Slot.

Men det er vores opfattelse, at mange senere i svæveflyvekarrieren fortryder, at de ikke har gjort mere ved strækflyvningen - uanset om det er tænkt som adgangen til nye solooplevelser over det danske landskab eller større tryghed ved svæveflyveferier i udlandet - eller uanset om det for nogle måske kan lede til nye store oplevelser i svæveflyvekonkurrencer.

Fanger ovennævnte din interesse ?

Indbydelse

Du indbydes herved til et møde om nye udfordringer i DIN klub torsdag den 9. januar 2014 – hvor vi vil gennemgå vore planer for at ”kick starte” nye oplevelser for DIG i sæson 2014.

Mødet vil indeholde følgende punkter :

- I dette newsletter, vedhæfter vi en appetitvækker. En artikel skrevet af Jan, som beskriver en stor flyveoplevelse under Rieti i 1994 – og som netop kendetegnet ved oplevelser, vi som svæveflyvere bærer med os igennem hele livet.
- En præsentation af instruktørgruppens planer om igangsætning af strækflyvning 2014. Vi vil gennemgå forløbet af briefings, flyvedage og hvorledes vi på en mere struktureret Måde kan få sat strækflyvningsaktiviteter i gang for den enkelte.
- En præsentation af et sjællandsk initiativ for sæson 2014 som resultatet af et nyt samarbejde Mellem 3 klubber.

Vi opfordrer alle interesserede til at møde op – og vi vil meget gerne have din forhåndstilmelding således vi kan forberede nogle praktiske ting for denne aften på mail@skjoldhansen.com, skriv venligst ”INSPIRATION TILMELDING” i emne linjen.

Vel mødt – vi glæder os til at se dig

Bedste hilsener fra

Appeninernes kærlige favntag :

Af. Jan W. Andersen

Sidste konkurrencedag under EM 1994 i åben klasse i Rieti / Italien skulle for mit vedkommende vise sig at byde på en af de mest sublime svæveflyveoplevelser jeg har haft til dato. Jeg husker stadig efter næsten 20 år hver sekvens af flyveturen – og det er vel netop sådanne oplevelser der bekræfter, hvorfor svæveflyvning er noget helt særligt.

Om morgenen den 5. august kunne man allerede ved 9 tiden om morgenen fornemme, at vejret var anderledes end det havde været i de 2 uger konkurrencen havde varet. Luften var mere fugtig end sædvanligt, det lokale bjerg Terminillo kunne med sine over 1600 meters højde kun lige skimtes igennem morgendisken – og vinden var i nord, hvilket også var usædvanligt.

Nå – en tur til briefing bekræftede disse forhold – for der var udsigt til en dag med nordenvind –

langsom opvarmning af en fugtig labil luftmasse – og nu kom så den store overraskelse – udskrivning af en knap 500 km langstrakt trekant ned til Campobasso – et ejendomsæglerstenkast fra støvlens sål og helt op til Bettona nær Perugia i Nord.

Konkurrencemæssigt var dagen for mig en kæmpeopgave i mere end én forstand – eftersom jeg i dagene forinden havde sat rigtig mange point til og lå samlet nummer 5 med knap 400 point op til 1 pladsen og mere end 250 point til en bronzemedalje.

Nå – en god tur skulle det jo under alle omstændigheder blive – og efter vanlig tro støtte og hjælp fra min far, Herbert og min gamle ven Christian Lund – medstifter og æresmedlem af klubben så sad jeg hurtigt i 1500 meter nær Terminillo og ventede på at vejret artede sig godt nok til at startlinien åbnede og jeg kunne starte på turen.

Allerede før starten fik jeg flere pudsige signaler som skulle vise sig afgørende vigtige på resten af turen. Først og fremmest var der rigtig langt imellem termikboblerne – det var lige som om luften var tyk og træg som lim og ikke rigtig ville sættes i bevægelse – ikke en gang op langs bjergsiderne. Dernæst så var solen i sydøst og vinden i nord –

derved spillede sol og vind ikke sammen op langs de sydvendte bjergsider som kendetegner bjergkæden Appeninerne. Derved skulle man finde de gode termikbobler ganske uventede steder.

Nå – det var en lang tur – startlinien åbnede først klokken 1345 – termikken var stadig ”sløv” men jeg turde ikke vente længe og valgte at starte alene ud kl 14.15 i 1800 meters højde med kursen mod de Sydøstgående bjergsider der pegede mod 1. vendepunkt laaaangt mod syd – et sted jeg faktisk aldrig havde været tidligere.

At starte på en 500 km opgave kl 14.15 kunne blive et problem i sig selv – men det var mere eller mindre vilkårene for alle som startede ud inden for 15 minutter. Allerede efter 20 -30 km flyvning langs bjergsiderne måtte jeg erkende, at ”something is rotten in the Republic of Italy” for termikhangen virkede ganske enkelt ikke. Jeg øjnene så en lille cumulus tot over de små bakkeskråninger uden i dalen – og fløj direkte 90 grader på kursen til et sted ingen bjergflyver ville vælge – og BANG så stod der 3 m/s op til 1900 meter. Endnu en oplysning jeg skulle få stærkt brug for senere – termikken virkede simpelthen ikke som ”Rieti flyvere” er vant til – sol og vind arbejdede mod hinanden.

’Om morgenen den 5. august kunne man allerede ved 9 tiden om morgenen fornemme, at vejret var anderledes’

Appeninernes kærlige favntag

Jeg mødte flere fly – vel 10 i alt og vi krydsede den store runde landsbrugslette vest for Sulmona – og kom ind over en gruppe lave bjerge inden Isernia, hvor det lykkedes os i en blanding af bølge og termik at stige op til cirka 2.000 meters højde igen.

Turen til Campobasso, 1. vendepunkt gik ”slag i slag” – og mange fly vendte Campobasso samtidig – med et blik ud med sydvest til området ved vulkanen Vesuv, hvorefter snuden igen blev sat mod nord / nordvest. Det var i timerne der ventede forude – at alt blev sat i spil og hvor naturens egen mystik og luner fik frit spil.

Forestil dig at du sidder i cockpittet på en Nimbus og finder ud af, at du har et helt fundamentalt problem. Lad mig skitsere det som følger :

- Du har allerede fløjet i dagens bedste timer, klokken er nær 1600 og termikken har været elendig hidtil.
- Du ser og erkender nu at du uden at have tænkt over det har vendt et vendepunkt mod syd, hvor bjergene er lavest – måske mellem 800 og 1000 meter og nu flyver mod nord hvor du kigger ind i bjergmassiver der er mellem 1500 og 2000 meter høje – og uden synlig termisk aktivitet til at komme derop.
- Bjergene vender forkert idet du skal ”angribe” de højere bjerge enten fra syd eller fra sydøst – men vinden kommer altså fra nord.

Nå – jeg flyver det bedste jeg har lært – og finder efterhånden ud af at jeg stort set er alene.

Det viser sig at alle de øvrige er fløjet mod vest ud og forsøge at få fat i en anden bjergkæde der så kunne transportere dem mod nord, hvis de altså kunne få ”tilladelse” til at bestige bjergene. Jeg ankommer ud for byen Isernia i blot 800 meters højde til sydøstsiden af et cirka 1800 højt bjergmassiv med et klippefremspring noget lavere. Jeg ved at det er i dette område, at der på udturen havde været lidt bølgeaktivitet – men området lå næsten i skygge – dog med sol på selve klippefremspringet. 800 meter er lavt under

disse forhold – fordi der ikke er termikaktivitet i dalen så er jeg blot 200 meter lavere og mister kontakt til bjergene er flyveturen reelt slut.

Med hvide knoer og bævende læber sejler jeg lavt ind over klippefremspringet og vupti så viser variometeret 1 m/s i den ene side og minus 0,5 m/s i den anden side. Årrh – kom nu – men nej – jeg stiger umådelig langsomt og ser jo for mig at alle konkurrenterne ligger med 4 m/s et eller andet sted og er ved at få kontakt med førromtalte bjergkæde.

Hovedet koldt – efter 15 minutter er jeg steget til 1300 meters højde – hvilket jeg skønner er præcist nok til at flyve ind over et meget højt terræn som er landbart – men eleveret i måske 1000 meters højde og med solbeskinnede skråninger ved sin side.

Jeg flyver og jeg beder til lidt held i sprøjten – men i cirka 200 meter over det flade terræn må jeg opgive og flyve hele vejen tilbage til klippefremspringet. Hovedet koldt makker – de andre har det nok ikke bedre – og jeg får samme sted igen kontakt til cirka 0,5 til 0,75 m/s over klipperne og efter 10-15 minutter er jeg 50 meter højere end sidste gang og prøver lykken endnu engang.

Jeg flyver ind over det flade høje terræn – stort set samme sted som sidst – og så da jeg er vel i 250 meter over terræn ser jeg ud af øjenkrogen en flot havørn ligge med alle flaps ude og cirkle vel 2 kilometer inde over nogle gule bakker som ligger op til det høje bjergmassiv.

’du sidder i cockpittet på en Nimbus og finder ud af, at du har et helt fundamentalt problem.’

Appeninernes kærlige favntag

Følelsen er ubeskrivelig – skal det virkelig lykkes – og jeg flyver ind under denne smukke rovfugl i måske kun 50 til 75 meter over bakkerne (kan lande hvor jeg kom fra i det flade plateau) og flyver stort set centreret lige ind i en ren 3 m/s bobbel. Ørnen var som en engel sendt fra himlen og jeg sang og jodlede hele vejen op til 2400 meter, hvor der efterhånden dannede sig en fast og flot cumulus – og vel den eneste i miles omkreds.

Her mødte jeg så 2 Nimbusser som de eneste – måske nogle som var fløjet mod vest tidligere og sluppet godt fra det – og vi 3 store fugle fløj så tilbage over den store runde landbrugslette og med kurs mod bjergkæden der leder op mod Rieti området 80 km mod Nord – MEN her traf jeg så en beslutning som skulle vise sig at være epokegørende for resten af turen.

De 2 andre ville den "slagne vej nordover" og flyve langs de sydvestvendte bjergkråninger men jeg resonnerede hurtigt som følger

"Giv mig et godt argument for at disse skrænter skulle virke bedre nu når klokken var 1730 end da vi fløj sydover cirka kl 1430 – nej vel - ----"

Så fik jeg den sindsyge ide – at når det blæser fra Nord – så har en bjergkæde med en sydvestvendt side vel også en nordøstvendt side – og vinden blæser vel ikke igennem bjerget uanset om der er skygge eller ej.....

Denne beslutning skulle vise sig at være ufattelig vigtig – så pludselig så stak 2 Nimbusser mod Nord langs den slagne standardrute – og en dansk Nimbus med konkurrencenummer AA gled fra de beholdne 2000 meters højde nu mod Øst / Nordøst og krydsede bjergkæden med 100 meter frigang og kom om på skyggesiden. Beslutningen var en "No Return Ticket" så nu måtte det briste eller bære.

Omme i skyggesiden og dermed vindsiden kunne jeg fra nu beholdne 1600 meter nogenlunde holde højden medens jeg langsomt begav mig mod Nord. Jeg kunne holde et glidetæl på nær 100 grundet det reducerede synk fra hangvinden og måtte til sidst forlade bjergsiden for at anflyve et solbeskinnede område inden i en lukket dal.

I 750 meter ankom jeg over en landsby med sol på jorden og nogle pjevsede rester af cumuluskyer og fik opsnuset ufattelige 1 m/s. Aldrig har jeg været så glad for så dårlig termik- og jeg vurderede at samtlige andre alternative ville være betydeligt dårligere.

Jeg sendte mine tanker tilbage til de 2 Nimbusser jeg havde forladt og ønskede dem en god turovre på den anden siden af bjergkæden vel vidende at det næppe var en ren "sight seeing" de var på.

Da jeg var steget til 1200 meter døde boblen ud – men jeg havde lige akkurat høje nok til at anflyve en højderyg nær L'Aquila med en lokal K7'er der lå og kurvede under en stor plamage af gamle cumuluskyer – og bang så var der 3 m/s – og læs nu godt efter – som gav 3 meter hele vejen op til 2600 meters højde. Dette her var reelt et scoop – og inderst inde vidste jeg at jeg vel var den eneste som kunne have haft adgang til denne "billet" fordi man ikke kunne komme ind til bjergmassivet fra den anden side af bjergkæde.

Jeg hastede mod Nord og klokken var lidt før 18 og vidste at jeg manglende 1 bobbel mere for at kunne fuldføre opgaven – og klokken 18 fik jeg dagens sidste 3 meter bobbel over Spoleto nær italiens mest kendte producent af olivenolie, Monini Spa – og med 2400 meters højde kunne jeg vende sidste vendepunkt og flyve de sidste 60 km hjem under døende cumulusotter.

Da jeg meldte "Finish Line AA 5 K" og med 200 km/t sad jeg og så på en tom flyveplads og det gik op for mig at det her godt kunne gå hen og blive en helt særlig dag.

Jeg tærsklede hjem kl 1833 og gik og ventede og ventede på flere ankomne.

De 2 Nimbusser jeg havde forladt tidligere kom 15 minutter hhv. 35 minutter senere hjem og jeg havde det dilemma – at der helst skulle komme så mange hjem som muligt for at jeg kunne få maksimale hastighedspoint. Det viste sig dog at 6 åbenklassefly måtte bide i græsset – men de topplacerede tyskere med Bruno Gantenbrink i spidsen kom først hjem kl 19.44 altså 5 kvarter senere – hvilket reelt kunne vende helt op og ned på dette års EM.

'Da jeg var steget til 1200 meter døde boblen ud – men jeg havde lige akkurat høje nok..'

Appeninernes kærlige favntag

Slutresultatet blev at jeg fik avanceret over 300 point på de førende og rykkede op på sølvmedaljepladsen med en respektfuld 80 point afstand til Europamesteren Bruno Gantenbrink som også havde fortjent sejren.

Men det er nok den flyveoplevelse jeg har haft til dato, hvor jeg har oplevet de største vejrmæssige udfordringer og hvor det virkelig har kunnet betale sig at tro på det du observerer og bruge det aktivt undervejs senere. Altså at man ikke bare tager for givet at det altid er "Same procedure".

Tak for jeres opmærksomhed fra en stadig aktiv klubkammerat med mange fantastiske minder og oplevelser sammen med fatter Herbert og vores gamle og nu afdøde kammerat Christian Lund.

Jan W. Andersen, aktiv instruktør, top konkurrencepilot på det danske nationalhold.

Jan er én af de instruktører som hjælpe dig med at nå dine mål med strækflyvningen...

Jan W. Andersen